

Šy-li špěwał,
Šilnje džěłal,
Strowja cze
Šwójbnny statoł,
A twój šwjatoł
Šradny je.

Ša staw špróžny
Napoł móžny
Lubošč ma;
Bóh pał šwěrnny
Šchěš spał měrnny
Čerštwosć da.

Nječ ty špěwałš,
Šwěrnje džěłáš
Šchědne dny;
Džeń pał šwjaty,
Duški daty,
Wotpoczi ty.

Š njebeš mana
Nječ czi kmana
Žiwnosć je;
Žywa woda,
Kiž Bóh poda,
Wotšew cze!

F.

Šerbske njeđzelske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šmolerjez knihiczišczećni w Budyšcinje a je tam ša šchwórtlětnu pšchedplatu 40 np. doštać.

Njeđzela Invocavit.

Mat. 26, 19.—25.

„Šawěrnje, ja praju wam, jedny wot waš
mje pšcheradzi.“

Š džěnknišeho šwjateho šczenja šo nam Ješušowa
lubošč jašnje napšhecziwo blyšczi. W šaczuwanju
šwojeje bliskeje šmjercze bě wón šwojim wuczomnikam
porucził, šo bychu jutrowne jehnjo pšchihotowali. Džěleń-
ška hoščina dyrbješche wono tón króć być, š dobom pał
tež šawdawł ša to, šo čze wón kóždu czaš pola šwojich
wostacž; pošlenje jutrowne jehnjo štareho šakonja, š kotre-
hož wukhadžesche šwětło noweho šluba, na kotryž bě
profeta Šeremiaš š tymi šłowami pošawoł: „Ša čzu
jim jich šłóšč woadcž a uochzu dale na jich hrěchi špomi-
nacž“ (Šer. 31, 31.—34). Šo by tónle nowy šlub mješ
Bohom a cžłowjekami móžny šczińił, čze luby Šbóžnik
šwoje žiwjenje do šmjercze dacž, a wón wě, šo jim š tym
lubošč wopokafuje, kotraž šwojeho runjecza nima; ale
pšchi tym tola tež lubošč, wot šwojich wuczomnikow
šhonjemu, šebi mało njewozi, ně, cžim bóle hidjenje šwěta
pšhecziwo njemu roščze, cžim špodobnišche je jemu towar-
štwo tnych, kotrychž wutroba w luboščzi ša njeho kłapa.
Kał džakowny wón šwojim wuczomnikam ša jich pšchi-
wišliwosć bě, to pošafuja nam šłowa, š kotrymiž wón
po šczenju šwjateho Łufascha šwjatocžnu hoščinu wotewri:
„Ša šym š wutrobu šebi žadał, šo bych jutrowne jehnjo
š wami pojedł, přjedy džiłi cžěrpju“ (Łuf. 22, 15).

Alle tak jašnje hacž šo nam tudy Ješušowa lubošč

napšhecziwo šwěczi, cžemnosć tola nješakomdža, jemu tež
tule šwjatocžnu hodžinu luboščze šczińowicž. W běhu
hoščiny wón nahle rjekny: „Šawěrnje, ja praju wam,
jedny wot waš mje pšcheradzi!“ Pšchetož hlej, mješ tymi
dwanacžimi, kotsiž š nim ša blidom šedžachu, bě tež pšche-
radnik Judasch Šicharioth, kiž čzyšche najčornišchi škutł
wobeńcž, wo kotrymž šawisny wjedža. Wón bě šatan,
pšchewobrocženy do jandžela šwětka, woběleny row polny
nječistoščze a mornych koščzi, ludak a jebał w podobje
pšhecžela a wuczomnika. O kał dyrbješche to Šbóžnika
njewuprajnje šrudžicž, kałka bolosć se šłowom „jedny wot
waš mje pšcheradzi“ jeho wutrobu pšchekłóć! Nicžo bóle
njetyšchi, hacž hdyž šo škutki luboščze š hidženjom a se
šłóšču pšlacža. Horze šylly mohł pšlacž, hdyž wěcžnu
lubošč škoržicž štyšchisch: „Jedny wot waš mje pšcheradzi!
Kiž mój khlěb je, tepze mje š nohomaj. Wěda tutemu
cžłowjekej! Lěpje by jemu było, šo by šo nišdy nje-
narodžił.“ Hdyž pał Šbóžnik takle škorži, dha je tež to
šako dopokas jeho luboščze. Wón derje wjedžijche, kał
jara š tym šwojich wuczomnikow wurudža; ale wón
čzyšche radšcho wšchěch naštróžicž, hacž temu jenemu
pošleni nawab ł poščze wšacž. Tola tež tónle pošleni
pošpyłt bě podarmo. Judasch drje šo poštróži, jako
widžesche, šo je dopóšnaty; ale wón šo rucze šako šhraba,
podušy kłóš šwojeho šwědomnja, kotrež šo hišcze raš
hibasche, a běšche šamo tak šhrobly, šo šo na šdacze
šrudny kaž czi drusy ludaršy woprašča: „Ššym ja,
rabbi?“ Šaj, tu bě wšcho šhubjene; cžorne mrofi šo
w jeho duški roščerichu. Tež jašnje šwětło Ješušo-

Njedźelu rano.

(Spitta.)

Psaln 118, 24.

Dženš i wješ'lej duschu wozuczu,
Džen žohnowanja je wschaf tu;
Kaf jakny synt da blyšhecž so:
„Bój dženš do doma Božeho!”

Ma dnju, hdžež k wschēm Anjes rēcžecž ma,
Nječ cžicha je k njom' wutroba;
Wón we tebi dženš džělacž chže,
Duž dha nječ twój skutk wotpocžnje.

Dženš Anjes ma wotanknjenu dom,
Tu hlódných bježi je błowom,
Se błowom węcžnoh' žiwjenja,
Schtož wot toh' je, šmjercž njenam'fa.

Dženš dobry bjež wukhadža
A dobre šmjero roššywa,
Kaf w dobrej roli wutroby
Wschaf krašne plody pschinješy.

Dženš wschitko šwěrnny pastyr šam
Da šwojim wowzam, jehnjatam,
Ma młódné łuti selene
A k czerstwej wodže wjedže je.

Dženš dušche lětar najlěpschi,
Niž wschitku schodu šahoji.
Čži polnu pomoz šficžuje
Sa wschitke rany, bolocže.

Džen žohnowanja psches měru
Se dženš, duž wješ'le wozuczu;
Mi luby synt da blyšhecž so:
„Bój dženš do doma Božeho!”

Surij Bróšta.

Cy dyrbiš šwjaty dženš kwječicž.

Wješna stawišna.

Běšče njedźelu do Božeho špěcža a krašny dženš. Mětez Surij bě so cžistu koschlu woblekł a njedźelske rubješko wokolo šchije swajak, k temu pak masany pjel na so šczahnył, pschetož wón chžyšče hišcže dženša šwoje bėrnny wobkopowacž. Surij bě wošebny hospodar, kiž so sa šwój dom, sa žonu a džēczi je wschey prózu starasche; to dyrbješče jemu kóždy wostajicž. Wschědnje šhodžesche na džělo; šwoju tydžeńsku mšdu pschinješy kóždy krocž njepšchitrotščenju domoj, nicžo wot njeje w korečnje njewosta a njebu tež hewaf nicžo w palenzu abo w pıwje pschecžinjene. Běšče so žyliczi tydžen sa zušych ludži cžwilowaf, džěšče njedźelu potom hišcže šwoje šamšne male polo wobdžělacž. So by šyw pschezo w prawym cžaku do jemje pschischol a njerjad cžim šferscho wotštronjenu byl, na to wón šwěru džeržesche a budžišče k dozpicžu teho drje šamu nóz to wažil. Šeho žona bě runje tak džělawa. Dženš wote dnja šhodžesche na džělo; domach jenož wosta, hdžž bě w njedželach; lědy pak bě džęcžo někotre njedžele abo měšazy stare, dyrbjachu jo hižo starasche pėštonicž. Mětož dwaj — rěšasche wo wšy — so šwěru sa šwój dom starataj; bychu-li so wschizy tak štarali, njeby wjele proščerstwa wo wšy bylo. Šaj — prajachu tehdy drušy — to je wscho prawje derje, ale wón je tola pschegara na šakluženje, a to niž jeno w tydženju, ně, tež tu lubu njedźelu. Še mšchi pschińdže lědy na rócžne cžakny a hdžž wob lěto raz k Božemu blidu džetaj abo hdžž so jeho žona požohnowacž da. Džęczi wotrostu jako luby šfót; žona so wo nje wjele njeprašča; njemyte a njecžšane i rostorbanej draštu wokolo běhaja. Do šchule porědko pschińdu; hladaju radšcho domach lóšyštwa, wobelhaju potom staršchaju, a taj so lědy sa tym wopraščataj; pschetož hdžž žyliczi dženš domach njeběšchtaj, namakataj potom w šwojim domje tež hišcže tójšchto džěla, tak so ani cžaka ani lóšhta nimataj, so prašhecž: šchto by ty cžinił, a šchto by ty džensa nawuknył? Wjele bóle šyđaju puki, hdžž widžitaj, so je wokno rošbite, abo so šu w šahrodže rjadki šateptane. — To je

weje lubošcže njesamó tule cžěmnošcž wjazny rošehnacž — dokelž Judasch nochžyšče. Wón bě na węcžne šhubjenu; pošlednja šchricžka bójškeho šwětkla bėšche w nim hašla, duž sa njeho žana druha měštnošcž šbytkna njewosta, hacž tamna najhlubšcha cžěmnošcž, hdžž je wucže a šubow šchijjenje. D kajka bě to bolocž sa Šesufowu šrednišku lubošcž, kotryž nochže, so by šchto šhubjenu šchol! Mješ tymi millionami, kotřiž jemu pschischluschaju, žadyn njeje, bjes kotrehož chžyl wón byčž, a jowle mješ tymi dwanačžimi, najprjedy wušwoleny, jedyn do węcžneho škaženja džje! —

Luby cžitarjo! To je šhutny tekst, kiž chže tež naš k hlubokěj šhutnošcži wubudžowacž. Kaf cži wuczomnižy pschi Šbóžnikowym šłowje: „jedyn wot waš mje pscheradži”, so njeprašchachu, na kotreho i nich so wono mēri, ale i tym štyšnym praščenjom: „Anježe, šym ja?” na šwoju šamšnu wutrobu dyrichu, tak so tež my i tym njespokojny, so šebi wuklošcž Judaschoweho hrěcha psched woczi štajamy, ale prašchajmy so radšcho, kaf my po prawym k Šesufej štejimy. Tež my džě šmy jeho wuczomnižy, k šlědženju sa nim wot njeho pomołani, kotrychž daru chže wón we šwojej šlužbje trjebacž a sa kotrychž je hižom tak wjele cžinił. Alle šmy dha so my tež psches njeho wobnowicž a cžahnyčž dali? Ššmy hotowi, je-li trěbne, Šesufa dla wschitko woprowacž a, wothladajo wot šhwalby šwěta, jeno sa tym honicž, so bychmy so jemu špodobali? Nješšmy ženje někajšeho šemškeho dobytka dla pscheradnižy byli na Anjesowej šwjatej wězy? Njepšchiwišuje nam tamna položcžnošcž a njeprawnošcž, kotrejež dla Judasch tak hubjenu kónž wša? Še nam wošebje to naležazy nadawš, so wot wscheho wušwobodžecž, šchtož je našchemu Bohu a Šbóžnikowej njepšodobne? Kóžde šhrěščenje je pscherada Šesufa. Šenicžki hrěch, kotryž w šebi helcžimy a wot kotrehož so džělacž nochžemy, móže naš teho dla wo našču žyłu šbóžnošcž pschinješcž. Duž njebjemy to na lóžke! Šón Anjes wschaf ma hišcže šczetpliwošcž i nami: wón wschē našče hrěchi šnaje, tež tajke, wo kotrychž drušy nicžo njewjedža, a kotrež bychu naš, bychu-li na šlawnošcž pschischle, psched ludžimi do haniby pschinješke; ale wón je tešame hacž dotal hišcže hnadnje wodžewaf — dajmy so teho dla psches jeho dobrocžiwošcž k pokucže wodžicž, so njebychmy temu šamemu „bėda” španyli, kotrež našč Šbóžnik nad Judaschom wurjekny.

Dokelž šmy wschizy i hrěchom wobcžženi, dha njemóže žadyn wot naš prajicž, so njeje Šesufa hišcže ženje pscheradžik. Džakujmy so teho dla sa jeho šmilnošcž a hnadu, so wón tajkej pscheradže hnydom šmjercži a škaženju šlědomacž njedawa, so njeje pschischol šudžicž, ale šbóžnych cžinicž, a so wón psched nami šteji, niž se błowom šakluženeho šhoštanja, ale jeno i tej tyšchnej šfóřžbu: „Jedyn wot waš mje pscheradži!” Š džiwanjom na šwoju hrěščnošcž šduchujmy i žlonikom w ewangeliju: „Božo, budž mi hrěšnikowej hnadny!” a modlmy so i kralowškim špewarjom Dawitom: „Schto šrošymi, kaf hušto wón šludži? Anježe, wucžišcž mje wot potajnych šhudom!” Hdžž pak Bože šłowo někajšikuli hrěch šhošta, dha njemyšlmy ženje na drušich, ale hladajmy do šwojeje šamšneje wutroby a prašchajmy so pschezo jeno: „Anježe, šym ja?” —

K. A. Fiedler.

